பாட்டுக் கொருபுலவன் பாரதியார் - அவன் பாட்டை பண் இசையுடனாகவன் பாடினானாம்
கேட்டுக் கிறுகிறுத்துப் போனேனாமாசார்த்துக் கிறுக்கினான் உனது மொழி யொரு.

பனையிய ரூபகம் என்ற பாடக் கதிரு... கல்லேத் தெதுக்கவது போன்
றொன்றையும் ஏதுக்கின் றிலே... சுத்தும் ஜீவனும் கல்லாத வாழ்க்கை
ஆகிவிடாதுள்ளன... வறுமையுற்றவர் பசுகிடி யொன்றுண் போன்று
கவலை தீர்த்து களிப்புற்றான்... மன்னடிகள் கேக்கவுள்ளன்வா... நடை
பிணம் தூடை நடையிலே... அறிவான் சம்மட்டி கொண்டான் அதனை மறையும் மானும்
பன்றியும் யானையும் பிடவ்வுமே... தாயே பிள்ளைக்கு நஞ்சு ஊட்டுவாள்...
மாறாகும் போற்றுதற்கே... பழுவினைப்பாடத்தான்... இறுமை ஏழுதின்
று கிறுப்புற்றேன்... தந்தையின் அறகளைத் தன் மகனாற் தூடி...
சோகம் சோமமாக மாறின்று... இன்பமாழி நஞ்சாயாற்று... எழுந்தது...
கூவுந்தது... போர்த்தது... எடுத்தது... வந்தது...
மனம் தளர்ந்தான்... வன்மை கிழுந்தான்... வாட்டம் உற்றான்... மெய் மறந்தான்...
எனிமையடைந்தான்... மயக்கேக் ஏழுந்தான்... கிறுகுன்... வாடுகுன்... மாற்றுன்
நினையும் தன் நினையும் கண்டான்... கிறு பொற்ற மயமோன் எழுந்தது...
புன்மையும் நன்மையும்... மாண்பும் கிறுப்பும்... வாள்வு அடையும், வேண்டுக மன்
னுக்கு வாடும் சதன்கு கொண்டான்... புகழுணி பூணுமேனும்... அழுகிய புண்
ணின் புனிதமையாதான் எப்படி? வேலிக்கு வெட்டான் கண்ணின் கத்து
மோ?... கிணக்கமான கிந்தனை... வாண்பிடி கொண்டிகள்... துயரதாரைகள் வாள் நட்
சத்திறுப்பான்... கடம்பொரு தாறிப்போன மழுவாத்தலைவன்... துன்ப கராதியால் பற்றுந்...
வாத்தன் மும் அவர்கிறுப்பது போல்... உயிர்த் தேவுன்...
சுத்தமாகக்கூடை அவர்கள் நேற்றுவ்வுக்கெல்லாக் காரணம் எது நன்மை எது தீமை
என்று அறியாத அவர்களுடைய அறியாமையே யாகும்... ஆழுந்து பார்த்து
மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தான் அவன் எனக்கு என்ன தீவு செய்யமுடியும்?
என்னை நீதுமா யாரும் என்னைக் கெடுக்கமுடியாது... உடலுக்கு உறுப்புகள்
எப்படியோ உலகத்திற்கு மனிதனின் இதனையும்... உடன்பாடுத்த வைகத்து மக்கள்
ப்பற்றி ஒரு நினைவுமின்றி உனக்கு கேர்ந்த வதிலையப்பற்றி ஏன் வருந்த வேண்டும்?
மரணம் என்பது ஒரு சுவாணத்தைப்பற்றுவ கிழுக்கி... பற்று அழிவதில்லை; அழிய
வரும்புவதும் கிடையா. பற்று என்பது என்ன என்பதும் நன்கு வாளப்பெறவில்லை...
உனைவுக்கான கலைத்து அன்னம் பழுமையப் பரவ தனுள், வாவுமாகத்
திரிகிற ஒதுன்னும் கிறுணத்தைக் கொண்டு அன்னத்தை கிழுக்கினி
ஏன்மா... உள்ளத்தின் ஆழுகளைத்துறவாமல் உலகப்பொருள்களை மட்டும்
துறந்தால் என்னதான் யென்றும் நீண்ட காலம் நீடித்திராது... ஒரு வழி
யைய கோக்கம் மட்டும் தியதாயமாகேந்தான் அவன் எவிலை வழிப்புகள்
சுன்னுடுவும்... உள்ளத்தின் ஆழுகளை கிருந்தான் அது செயலுக்கு தீமான
மேயாகும். ஆனால் தாதாரண உலக நினையான்று கோக்கும் போது
தேகத்தினால் பாவம் செயன் புரியாதவன் தன்னை தீர்வாத்தி செயன்
ஆயுமன்று
ஒரு கருதுப்பயன் ஆன்...

ஒரு நாடோடி: ஒந்தரையான் வைரம் பட்டவுன் மேலும் புதையல் வெளிப்படுவது
போல்... அந்த மடந்தையான் எல்லாம் என் வாணாடையே அடுதும் வேறும் நிழுள்ளன்.
நீயோ ஒன்று ஒன்றும் என் துருவ நகர்த்திரும்... நான் கவலையுள்ள. என்
றாடையு பானை வாணமுமல்லாடு தெய்யம் போன்றது. பெரிய அக்கரை
அது தாங்காது... நம் கண்ணுக்கே படாத ஒரு மாணவம் ஒருவத்துள் ஒளி
கூறது. வேதனை அந்த கடக்கதைத் தாக்கும் போது நேமாகவே கீழ்மாகுன்
வாக்குகள் புறப்படுகின்றன... வாணவெடிக்கிறான் நம் கையை நமே
எத்தியான் யோதரம் எனத்துக் ஏகுன் போமே தீவா... சாத்தாத் தெம் வெறும்
பெரும் வேள்வியான் தீயுள்ள நாவ்கள் பெப்பாயது வெங்கள் ஒவ்வொருவரையும்
தாம்பறிக்கும் சுடுகாடு தீயே... என்மனம் போக்கள் நீமை நாமமே அதுந்
மாக பழுக்கிறேந்த...